

מנות על הפסים

בתדהמה חסרת-אונים ניצ' בים השוטרים לצד המסילה? האם זוהי שיטה חדשה של חיטול חשבונות?

דני ליפשיץ בן ה-20, חייל בשרות חובה, הוא שונא מושבע של טרמי פים. אך אילו ידע במה תסתיים נסיעתו האחרונה ברכבת, ספק רב אם לא היה ממחר לטרמפיאדה שבמבואות ירושלים. זה קרה בשעות הערב של יום שני ש' עבר. דני מיהר רדך רחובותיה של ירוש' לים כדי להספיק לרכבת האחרונה ש' יצאה מירושלים לתל-אביב. הרכבת היתה אמורה לצאת מירושלים ב-7.45.

ליד הפסים, מוטלת גופתו הערופה של האלמוני: ההתאבד?

ברגע האחרון הגיע לתחנה הירושלמית, וניתלה בקרון האחרון כשזה התחיל כבר לגזע. הטרמפים השנואים נמנעו ודני זכה ב' נסיעת חינום המיועדת לחיילים במדים.

רובה של הדרך לתל-אביב עברה על החייל העייף בשינה לרוחב הספסל. לפתע נעור בחבטה והתגלגל למעבר שבין ה' מושבים. הרכבת עצרה בבת אחת. דני מיהר לחלון והוציא את ראשו בחדרה. הוא הבחין בנהג הקטר כשהוא יוצא מתארו ונחפו לצד המסילה.

תוך שניות היה גם דני לידו, ואז נגלה לעיניו המחזה הנורא ביותר שראה מעודו.

לבושה במכנסיים קצרים בצבע תכלת, בגופייה לבנה, כשלצידה מונחת חולצה פירחוגית, שכבה ליד המסילה גופת גבר כרותת ראש. הדם קלח עדיין מן הצוואר הקטוע והראש לא נראה בשום מקום. המקום לא היה מרוחק מתחנתה הסך פית של הרכבת, ליד מיקווי-ישראל, ו' דני מיהר להזמין את המיטרה. השוטרים הגיעו והמחזה השפיע עליו

הם לא פחות מאשר על קהל נוסעי ה' רכבת. "איך יכול בן-אדם צעיר כל כך לעשות לעצמו דבר כזה?" שאל אחד החוקרים.

אכן לפי הגופה נראה היה כי ההרוג הוא כבן 25. במהרה התברר גם כי מסקנ' תו של השוטר שהצעיר עשה את הדבר לעצמו. היתה חפזוה מדי. על הגופה נת' גלו סימנים ברורים של גרידה דרך אדמת חמרה טרייה. המקום בו שכבה הגופה היה מכוסה כולו בקוצים שצמחו מתוך קרקע יבשה לחלוטין.

מה שהדאיג את השוטרים יותר מכל היה הראש. "מוכרחים למצוא אותו" אמר אחד מהם בקול מתוח, "אחרת יכול עוד איזה חתול למצוא אותו ואז אוי ואבוי!" בעזרת זקוקים הואר השטח והשוטרים התפזרו בו והחלו סורקים כל שעל אדמה. אך הראש לא היה על האדמה. הוא נמצא מתחת לקרונות הרכבת.

הוא הועבר אל הגופה שנחה כחמישה מטרים מן המסילה. אחד השוטרים בדרגת רב-סמל הביט בו בחלחלה והעיר: "הר' בה דברים כבר ראיתי בקאריירה שלי. אבל זה הורג אותי לגמרי!" בינתיים הגיעו אנשי המדור לזיהוי פלילי ואחד מהם פלט בראותו את

הפנים הכרותות: "אוי, אני מכיר אותו." אך כשנשאל לשם ההרוג ידע לומר רק כי נתקל בו פעם בשכונת-התקווה. גם קביעה זו נתגלתה כחפזוה מדי כאשר למחרת היום פירסמה המיטרה הודעה לפיה התאבד צעיר בלתי מזוהה על פסי תחנת רכבת-דרום.

ראה כי כל המסקנות המוצאות עתה במיקרה חסרות ביסוס איתן. ל' מיטרה אין עדיין כל ידיעה באשר ל' זהותו של המת. על אף הפירסום שניתן למיקרה כהתאבדות, יש רבים בקרב ה' חוקרים המטילים ספק באפשרות זו. "קשה להאמין" אמר אחד מהם. "שבן אדם ישכב בשלווה כזאת כששתי ידיו לצדי גופו ויחכה לרכבת שתוריד לו את הראש. אינסטיקטיבית לפחות היה צריך להרים יד או משהו כזה, כשהקטר עלה עליו."

חוקרים אחרים המסרבים עדיין לעמוד בשם מאחורי היריחויהם, טוענים כי קרוב לודאי שהצעיר היה מסומם לפני מותו. אם סומם על-ידי משהו ובעירפול חושים נלקח למות, או שסימם עצמו כדי לאזור אומץ להתאבדות — זאת אין איש יודע עדיין.

אסור לטלפן! אחרי שגמרו לחקור את התוקפים קראו ל' סיפרתי את כל הסיפור. אחרי שהרס'ר גמר לכתוב הוא נתן לי לחתום על איזה טופס. לא הבנתי בדיוק מה העניין ואחרי ששאלתי התברר שזה כתב ערבות על סך 500 ל"י לשיחרור בערבות עד תאריך המשפט. שאלתי למה אני צריך לחתום והאחרים, אלה שהרביצו, לא? או השוטר ענה לי: "ככה, אחרת אנחנו לא משחררים אותך!" לא הסכמתי לחתום. אמרתי לשוטרים שהיחס שלהם לא הוגן. אל התוקפים הם התייחסו כאילו הם היו הנפגעים ואי' תנו דיברו בקשיחות, כאילו אנחנו אש' מים בכל. היחס הזה התבטא כל זמן הישיבה בתחנה. כשביקשתי להתקשר למערכת בשביל להודיע איפה אנחנו, ולמה אנחנו מתעכבים סירבו השוטרים להרשות לנו להשתמש בטלפון. בסוף הם נתנו לי ולכתבת ללכת ויצאתי מהתחנה בהרגשה שהפושע הגדול בכל העניין, זה אני.

מישרד של הוהיכל ושם מצאתי את פרדו חיים מנהל התיפעול. אמרתי לו שאני לא זז משם עד שלא יחזירו לי את המצלמה, ששווה אלף חמש מאות לירות. פרדו ענה שהוא כבר הזמין משטרה. כעבור כמה דקות הגיעו למקום שני שוטרים. סיפרתי מה העניין ואז ביררין אחד, מאלה שהיכו אותי, נכנס פתאום ואמר: "אני אחזיר לך את המצלמה בתי' נאי שאתה מוציא ממנה את הפילם!" לא הסכמתי. בנוכחות השוטר הוא צעק לי: "אז אני לא מחזיר את המצלמה!" בסוף השוטר שיכנע אותו לתת את המצלמה ואמר: "בסדר, ניסע למשטרה. הוא גם שאל אותי במקום אם אני מזהה מישהו וזיהיתי שניים מהתוקפים שעוד נמצאו במקום. הגענו למשטרת יפו, ושם להפתעתי התחילו השוטרים לגבות עדות קודם מן התוקפים. הכתבת שאלה את הרס'ר גלעם זבולון למה הסדר הזה, והוא ענה לה שלא תתערב בעניינים שלו.

צילום שעבדתי בה עד לפני שבועיים. "אתה לא עובד בשביל העולם הזה, מה אתה משקר לי?" הוא צעק עלי. עניתי לו שאני עובד בהעולם הזה רק שבועיים ואם הוא לא מאמין יש לי איתי כתבת שיכולה להעיד על כך. בינתיים התאספו לידי כמה ביריונים והקיפו אותי מכל צד. "תפסיק לבלבל לי את המוח. אני לא מכיר אותך ואתה לא תצלם כאן!" אמר לי פרץ. "אם ככה", אמרתי לו, "אני רוצה לדעת מה השם שלך?" "אני לא אתן לך את השם שלי, ואתה לא תצלם כאן!" הוא שאג עלי. ראיתי שבמילים טובות זה לא ילך אז הרמתי את המצלמה וצילמתי אותו לפני שהספיק לזוז. באותו רגע התנפלו עלי הביריונים שמסביב. השכיבו אותי על הר' ריצפה. הכניסו לי מכות והתחילו לקלף ממני בכוח את המצלמות והפלש. כשהצלמתי להתרומם אחרי כמה דקות, גיליתי שאחת משתי המצלמות שלי נעל' מה. התחלתי לצעוק שחזרו לי אותה, אבל הארבעה רק צחקו ממני. הלכתי ל'